

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

Mirella és az ekhós szekér

A szegények gyógyíre, az urak ostora

Az adott szálig: **A kapu túloldalán**

1. A kapu túloldalán

Mirella

- Jó reggelt, tekintetes strázsa úr! - zendített rá Mirella csengő, mézesmázos hangján, miközben behúzta a kordé fékjét. - Csak nem a hajnali didergés hozta ki a kapuba? Látom ám az arcán, a nedves hideg lement a csontjáig!

A fegyveres morogva közelebb lépett, a lámpást a ponyvára emelte. Borda torkából mély, fenyegető morajlás remegett fel, de Mirella ügyesen a kutya nyakára simította a szoknyája szegélyét, csillapítva az állat feszültségét.

- Ki van hátul? - mordult fel a fegyveres, gyanakvóan méregetve a rakományt.

- A szegény öcsém, szentem - sóhajtott Mirella, s ájtatosan az égre emelte tekintetét. - A ragadós hideglelés gyötri, csupa kiütés! Ha közelebb tetszik hajolni, megszagolhatja a pokoli írt, amivel kenegetem... De vigyázzon, mert terjed a nyavalya!

A katona ijedten lépett hátra egyet, s orrát fintorgatva intett a kezével. A fertőzés réme többet ért minden ércnél: a sorompó felnyílt, a kordé pedig nyikorogva zökkent át a gát feletti fahídon.

Mirella nem teketóriázott: azonnal bevette magát a kanyargós mellékutcákba. Mire a nap első sugarai áttörték a ködöt, a szekér már a piactér szélén álló terebélyes tölgyfa oltalmazó árnyékában állt meg, biztonságos távolságban a járőröktől.

- Na, te csirkefogó, most már kibújhatsz! - suttogta hátra Mirella, míg Borda fújtatva terült el a bakon.